

Sygn. akt **IC 1649/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 13 marca 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Siwek

Protokolant: Anna Wieczorek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2014r. w J.

sprawy z powództwa **N. G.**

przeciwko **Skarb Państwa - Areszt Śledczy w J.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w J. na rzecz powoda N. G. kwotę 3.000,00 zł (trzy tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 13 marca 2014r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 840,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze na rzecz r.pr. R. P. kwotę 1.476,00 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu, w tym kwotę 276,00 zł podatku VAT;

V. zasądza od Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze kwotę 125,19 zł (sto dwadzieścia pięć złotych 19/100) tytułem części wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt IC 1649/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 01 sierpnia 2012 r. N. G. domagał się przyznania mu uprawnień wypadkowych związanych ze złamaniem nogi w wyniku zaniedbań Administracji Aresztu Śledczego w J..

W uzasadnieniu swojego pozwu powód wskazał, iż w dniu (...) został umieszczony w celi mieszkalnej nr (...), pawilon (...). Jego łóżko piętrowe nie posiadało płyty spodowej na której mają spoczywać materace. Umieszczenie materacy na przyspawanych do łóżka kątownikach jest fizycznie niemożliwe. Przez znajdujące się dziury wypadają wszystkie materace, które znajdują się pod ciężarem ciała. Łóżko na którym spał powód było łóżkiem górnym. Nie posiadało żadnej drabinki i powód był zmuszony schodzić z łóżka na taboret, który jest ruchomy. Taboret się wywrócił i powód złamał nogę, co zostało zgłoszone po porannym śniadaniu. W dniu (...) powód został zawieziony do szpitala, gdzie został założony mu gips. Lekarze zaopatrzyli go również w zastrzyki przeciwzakrzepowe, które miał otrzymywać codziennie.

Po przyjeździe ze szpitala do Aresztu Śledczego od soboty aż do poniedziałku powód nie otrzymał żadnej pomocy, nie zostały mu wydane kule, ani tabletki przeciwbólowe. Do czasu otrzymania kul powód musiał skakać na jednej nodze co spowodowało połamanie gipsu.

Na wezwanie Sądu Rejonowego w dniu 06 września 2012 r. powód sprecyzował, że domaga się zasądzenia kwoty 10.000 zł, a w dniu 25 września 2012 r. że pozwany jest Skarb Państwa – Areszt Śledczy w J..

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – Areszt Śledczy w J. wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, iż w dniu 28 lipca 2012 r. powód skręcił nogę, w związku z czym został zaopatrzony w Szpitalnym(...) w J. w gips oraz zalecono profilaktykę przeciwzakrzepową.

W ambulatorium aresztu w dniu (...). podano mu leki oraz zaopatrzono w kule. W dniu (...) powód zgłosił potrzebę wymiany łóżka w celi na inny rodzaj posiadający drabinkę do wchodzenia na górne łóżko. W dniu (...) w celi wymieniono wszystkie łóżka na inny rodzaj posiadający drabinki.

Administracja więzienna nie zaniedbała żadnego ze swoich obowiązków zarówno w zakresie zapewnienia właściwych warunków bytowych jak i opieki medycznej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) N. G., przebywający w Areszcie Śledczym w J., schodząc z łóżka spadł z taboretu i skręcił lewą nogę.

N. G. miał górne łóżko bez drabinki. Górne łóżko znajduje się na wysokości około 1,5 m.

(Dowód: - zeznania świadka R. M. k. 80v

- zeznania świadka J. R. k. 80v – 81

- zeznania świadka T. K. k. 102v – 103

- zeznania świadka R. N. k. 103 – 103v

- opinia biegłego sądowego R. B. k. 112

- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego R. B. k. 144 – 144v

- częściowo zeznania powoda N. G. k. 170 - 171)

Po zdarzeniu N. G. został przewieziony do Szpitalnego (...) Wojewódzkiego Centrum (...) w J. gdzie został mu założony gips.

(Dowód: - okoliczność bezsporna

- zeznania świadka R. M. k. 80v

- zeznania świadka I. Ś. k. 104)

Gips założony N. G. pękł w trakcie jego noszenia.

(Dowód: - zeznania świadka R. M. k. 80v)

N. G. otrzymał kule.

(Dowód: - zeznania świadka T. K. k. 102v – 103

- zeznania świadka E. F. k. 103

- zeznania świadka I. Ś. k. 104)

W dniu (...) N. G. został ponownie przewieziony do Szpitalnego (...) Wojewódzkiego Centrum (...) w J. w celu kontroli. W jej trakcie lekarz stwierdził załamanie podstawy V kości śródstopia.

Po badaniu założono N. G. na okres 3 tygodni gips stopowo – udowy, aż po pachwinę.

(Dowód: - zeznania świadka I. Ś. k. 104

- zeznania powoda N. G. k. 170 - 171

- karta informacyjna z leczenia w szpitalnym oddziale ratunkowym k. 84)

N. G. nie został umieszczony w celi dla niepełnosprawnych.

(Dowód: - okoliczność bezsporna

- zeznania świadka T. K. k. 102v – 103)

W wyniku zdarzenia z dnia (...) N. G. nie doznał uszczerbku na zdrowiu.

(Dowód: - opinia biegłego sądowego R. B. k. 112)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Na mocy art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie należało przypisać stronie pozwanej winę w zaistnieniu zdarzenia z dnia (...) na skutek którego N. G. skrzył nogę.

Jak wynikało z dokonanych w trakcie procesu ustaleń, w zasadzie nie kwestionowanych, powód doznał urazu spadając z taboretu przy schodzeniu z górnego łóżka.

Świadek J. R. zeznał, że górne łóżko znajduje się na wysokości 1,5 m (trzeba było uznać za całkowicie niewiarygodne twierdzenia powoda, że to wysokość 5 – 8 m).

W tej sytuacji, zdaniem tutejszego Sądu, nietrudno o wypadek. Wypadek za który odpowiada strona pozwana. Bo to na niej ciążył obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa w celi.

W tym miejscu trzeba było wskazać, iż bez znaczenia była kwestia czy łóżko było w dobrym stanie technicznym oraz czy spełniało normy.

Należało bowiem stwierdzić, że przyjęty w Areszcie Śledczym w J. sposób wchodzenia na górne łóżko przy pomocy stołka (w przypadkach gdy łóżko nie posiadało drabinki) stwarzał generalnie realne niebezpieczeństwo wypadku i to niezależnie od stanu łóżka. Przy czym niebezpieczeństwo to należało uznać za oczywiste w świetle doświadczenia życiowego.

Z tego też względu została przypisana stronie pozwanej odpowiedzialność za zdarzenie, co się wiązało z równoczesnym przyznaniem powodowi prawa do zadośćuczynienia za doznana krzywdę o którym mowa w art. 445 § 1 k.c.

Odnosnie zaś tej kwestii, to jak się wskazuje w literaturze w w/w przepisie chodzi o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienia psychiczne. Zasądzone zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede

wszystkim złagodzenie tych cierpień. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego (por. Bieniek Gerard, Ciepła Helena, Dmowski Stanisław, Gudowski Jacek, Kołakowski Krzysztof, Sychowicz Marek, Wiśniewski Tadeusz, Żuławska Czesława; Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I, Warszawa 2005 Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis s. 668; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1969 r. I PR 178/69, OSNCP 1970/4/71).

Przy czym kwota zadośćuczynienia powinna uwzględniać stosunki majątkowe oraz poziom życia istniejący w miejscu zamieszkania poszkodowanego, jak również musi ona stanowić wynik zastosowania zasady umiarkowania, wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności oraz skutków doznanego kalectwa (podobnie: wyrok SN z 12 lipca 2002 r., V CKN 1114/2000; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 maja 1972 r., I CR 106/72, Monitor Prawniczy - Zestawienie Tez (...) str. 468).

Biorąc to pod uwagę trzeba było wskazać, że Sąd Rejonowy, ustalił że powód doznał jedynie skręcenia nogi.

W tym zakresie należało bowiem oprzeć na opinii biegłego sądowego R. B., który stwierdził, że nie doszło do złamania nogi, kwestionując tym samym tak twierdzenia powoda jak i diagnozę postawioną przez lekarza w dniu (...).

Odnosnie opinii biegłego to należało wskazać, iż podlega ona - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Przy ocenie opinii Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lipca 2005 r., II UK 277/04, OSNP 2006/5-6/97; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, Lex nr 77046; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Sąd Rejonowy nie dopatrył się uchybień w opinii, które mogłyby stanowić podstawę do podważenia wyrażonego przez biegłego stanowiska.

Na rozprawie w dniu 03 grudnia 2013 r. biegły ustosunkował się również do zastrzeżeń powoda.

W efekcie w ocenie Sądu Rejonowego nie było przeszkód, aby opinia biegłego R. B. stała się podstawą ustaleń faktycznych, odnośnie doznanych przez powoda obrażeń na skutek zdarzenia z dnia 28 lipca 2012 r., jak również stopnia ich dolegliwości o czy wypowiedział się biegły w ustnej opinii uzupełniającej.

Biorąc zatem pod uwagę z jednej strony, że N. G. doznał niewielkiego urazu stopy. A z drugiej jednak że zmuszony był przez kilka tygodni nosić gips, co stanowiło znaczną niedogodność, w ocenie tutejszego Sądu należała mu się kwota 1.500 zł zadośćuczynienia.

Kolejna kwota 1.500 zł została zasądzona na rzecz powoda z tytułu naruszenia jego dobra osobistego jakim jest jego godność.

Jak stanowi art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Sąd Rejonowy dopatrył się naruszenia dobra osobistego powoda w kontekście nie umieszczenia go w celi dla osób niepełnosprawnych. Należało bowiem zważyć, iż po wizycie kontrolnej w szpitalu w dniu (...) N. G. został założony ponownie gips, ale jak sam zeznał tym razem aż po pachwinę. Z przyczyn oczywistych niewątpliwie utrudniało to powodowi załatwianie potrzeb fizjologicznych. Tymczasem powód został umieszczony dalej w zwykłej celi, gdzie jak zeznał miał problemy z wejściem do toalety.

Ani świadek T. K. (wychowawca w Areszcie Śledczym), ani R. N. (funkcjonariusz), ani I. Ś. (pielęgniarka) nie wyjaśnili dlaczego powód nie został przeniesiony do specjalnej celi.

W związku z tym również z tego tytułu została zasądzona stosowna kwota.

Natomiast Sąd Rejonowy uznał, że powód nie udowodnił aby nie otrzymywał leków przeciwwzkrzepowych oraz kul. Żaden ze świadków nie potwierdził w tym zakresie twierdzeń powoda. On sam również nie przedstawił żadnych dowodów na te okoliczności.

I dlatego też nie mogły mieć one wpływu na wysokość zasądzonej na jego rzecz kwoty.

W konsekwencji od Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w J. na rzecz N. G. została zasądzona łączna kwota 3.000 zł.

Przy czym odsetki od tej kwoty zostały zasądzone od dnia wydania wyroku, albowiem dopiero z tym dniem została ustalona odpowiedzialność strony pozwanej za zdarzenie, ponadto wysokość samego zadośćuczynienia została ustalona według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c.

Zgodnie z tym pierwszym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Natomiast na mocy drugiego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W przypadku strony pozwanej na koszty postępowania złożyły koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.)).

Strona pozwana w niniejszym postępowaniu wygrała w 70%. A ponieważ powód nie poniósł żadnych kosztów postępowania (w całości został zwolniony od kosztów sądowych oraz przyznano mu pełnomocnika z urzędu), które podlegałyby wzajemnemu zniesieniu, stąd też należało zasądzić od niego na rzecz strony pozwanej kwotę 840 zł.

O kosztach pełnomocnika z urzędu powoda w kwocie 1.476 zł, w tym 276 zł podatku VAT, orzeczono na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 19 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Co do zasądzonej od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze kwoty 125,19 zł tytułem części wynagrodzenia biegłego, to kwotę tą zasądzono na podstawie art. 113 u.k.s.c. w zw. z art. 83 u.k.s.c.

Art. 83 ust. 2 u.k.s.c. stanowi bowiem, iż w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113.

A ten artykuł stanowi, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu

Ponieważ strona pozwana przegrała w 30%, należało ją w tej samej proporcji obciążyć kosztami wynagrodzenia biegłego, które wyniosły łącznie 417,31 zł.